

ПАВЛИНА КЪНЧЕВА

**БЪЛГАРСКАТА МЕДИЦИНСКА ТЕРМИНОЛОГИЯ –
ПОГЛЕД КЪМ НЕЙНОТО ДЕФИНИРАНЕ,
ХАРАКТЕРИЗИРАНЕ, РАЗВИТИЕ И
СЪВРЕМЕННО СЪСТОЯНИЕ**

PAVLINA KANCHEVA

**THE BULGARIAN MEDICAL TERMINOLOGY – A VIEW ON ITS’
DEFINITION, CHARACTERIZATION, DEVELOPMENT
AND MODERN STATE**

(Abstract)

Bulgarian medical terminology is a lexical subsystem of the Bulgarian national language and alongside this is a national terminological system, which runs parallel to the Latin terminology and is created by using the latter as a model. Those positions determine the linguistic (lexico-semantic) links and relationship of the Bulgarian medical terminology with the lexical structure of the general literary Bulgarian language and with the Latin anatomical terminology.

By *Bulgarian medical terms* we mean the names established by scientific tradition, duplicating the Latin medical terms and coined with the means of the Bulgarian language or loan-words which are grammatically integrated (assimilated) into the Bulgarian medical text and are written in the Cyrillic alphabet. In their integrity and systemic relationships, the Bulgarian medical terms make up the *Bulgarian medical terminology*.

The modern Bulgarian medical terms are formed in conformity with the three basic term formation methods in Bulgarian literary language: lexico-morphological, lexico-syntactical and lexico-semantic. Alongside them, word-borrowing in its two varieties – borrowing through translation (literal and free) and borrowing existing foreign terminological items – has had an impact on the terminological norm and is currently an active modern process.

The beginning of modern Bulgarian medical terminology goes back to the period of medical education establishment (1910s). Thereafter the unification and codification processes are developed. In the time of globalization of today is the borrowing of English terms for new medical concepts an active modern process lending itself to control.

Keywords: medical terminology, Bulgarian medical terminology, term formation methods, word-borrowing

Терминологията на съвременната медицинска наука ползва главно латинските термини или лексикални елементи на гръцкия или латинския език. В основните дялове на медицината (анатомия, хирургия, клинична или лабораторна медицина) гръцките, латинските и гръко-латинските елементи образуват повече от 90% от специализираните термини (Арнаудова 2003: XVIII). На тази база използването на латинските медицински термини е установено официално в българския медицински език¹. У нас по традиция се приема, че *съвременната медицинска терминология* е международна унифицирана и кодифицирана система, изградена на базата на гръцкия и латинския език и е представена в писмена форма чрез *латиница*. Популярно в медицинските среди е разделянето ѝ в три направления: 1) Анатомична и хистологична номенклатура – наименованията на анатомичните и хистологичните образувания; 2) Многоаспектна клинична терминология, която включва преди всичко термини от патоанатомията и патофизиологията, а така също от оперативната хирургия и терапията – названия на болести, синдроми и симптоми, на операции или методи на изследване и лечение, на медицински технически пособия – обзавеждане, апарати, инструменти, материали; 3) Фармакологична терминология – наименования на лекарствени растения и техните части, лекарствени форми, лекарствени средства и химическа номенклатура (вж. напр. Николова, Колева 1994:11).

Наред с тази класификация в академичната медицина се диференцират предклинични и клинични науки (респ. учебни дисциплини), а за означаване на научно-приложните сфери на медицината се използват термините *предклиника* и *клиника*. Съответно на това според отнасянето на термините към различните медицински науки се провежда вътрешно деление на предклинична и клинична терминология. Към предклиничната терминология се отнасят терминологичните системи на редица частни науки като анатомия и физиология на човека, медицинска биология, медицинска химия и биохимия, медицинска физика и биофизика и др. Към клиничната терминология се отнасят термините на клиничните дисциплини: гастроентерология, кардиология, урология, неврология, психиатрия, хирургия, и т.н.

Под *български медицински термини* се разбират утвърдените от българската научна традиция названия на медицински понятия, дублиращи латинските медицински термини, които се адаптират формално-граматически към българския медицински текст, интегрират се към него чрез словообразователни разклонения и се изписват с кирилица. В своята цялост и системни отношения тези названия изграждат *българската медицинска терминология*.

Както се вижда, определянето на един медицински термин като български не се основава на генетичната му връзка с българския език (която може да съществува, но не е задължителна), а на други критерии: *адаптирането* на съответния термин към българския език (разбирано като фонетично, морфологично и синтактико-семантично вграждане в българския

медицински текст), *интегрирането* му към българския език (разбирано като разклонение на съответния термин в българския медицински текст чрез включването му в словообразуването (деривацията) и вторичната номинация и *фиксирането му в писмена форма* чрез кирилица (сериозна аргументация на изложеното разбиране може да се открие у Попова 2012: 427–440). Делът на медицинските термини, генетично свързани с българския език, е най-голям в анатомията на човека при обозначаването на костите, ставите, мускулите, вътрешните органи и системите и др. големи и средно големи образувания и в клиниката, особено при назоваване на болестните симптоми и заболяванията, които са в най-тясна връзка с комуникацията между лекарите и пациентите.

Лексико-семантичното, лексико-морфологичното и лексико-синтактичното терминообразуване са активните терминообразователни процеси в българската медицинска терминология. Наред с тях заемащото се разглежда като основен терминообразователен начин.

Лексико-семантичното терминообразуване се състои в образуването на термини чрез изменение на смисловата страна на думи от общоупотребимия език (Манолова 1980: 220, 1984: 46; Христова 1999: 224). Във връзка с качествената същност на това изменение се обособяват два лексико-семантични терминообразователни процеса: *специализация* на общоупотребимата лексика и *пренасяне на значението* – метафоризация и метонимизация на общоупотребимата лексика. Претърпявайки специализация или пренасяне на значението, редица общоупотребими думи заживяват втори живот като термини. Следват примери за различни семантични класове общоупотребими съществителни имена с приложение на термини или терминоеlementи, осъществени чрез специализация или пренасяне на значението:

– Съществителни имена за части на тялото: *бедро, брада, буза, бъбрек, венец, вежда, глава, глезен, гръб, гръбнак, гърда, далак, длан, дроб, език, жлеза, зъб, китка, коляно, корем, кост, кръв, кръст, лакът, мъдо, мъжец, небце, нокът, нос, око, опашка, палец, пета, пищял, подмишница, показалец, пояс, прасец, прешлен, пръст, рамо, ребро, ръка, слабина, сливица, става, стъпало, сърце, таз, теме, тил, уста, устна, ухо, ходило, хрущял, хълбок, чело, челюст, черво, череп* и др.

– Съществителни имена за релеф и повърхност: *бразда, вал, връх, върга, гънка, кухня, отвор, поток, ръб, склон, рид, улей, цепка, ъгъл, яма* и др.

– Съществителни имена за предмети (вещи): *було, вретено, връв, дига, жлеб, запушалка, капаче, клин, клъбце, кука, кошче, макара, наковалня, палатка, ремък, решетка, седло, стреме, сърп, торбичка, фуния, цистерна, чашка, чукче, шило, юзда, ярем* и др.

– Съществителни имена за растения и техните части: *грах, грозде, гъба, зърно, корен, круша, леца, лист, маслина, пшеница, сусам, цветче, черница, шишарка, ябълка* и др.

– Съществителни имена за животни: *гъска, куче, мида, охлюв, петел, тения, червей* и др.

Лексико-морфологичното и лексико-синтактичното терминообразуване издават съзнателно отношение към изграждането на терминосистемата, тъй като в тях ясно може да се проследи мотивацията на терминологична номинация.

В основата на *лексико-морфологичното терминообразуване* стоят афиксацията и композицията. При образуването на термини посредством *афиксация* българските представки и наставки придобиват характер на терминоелементи, представящи компоненти от семантичната структура на термина. Примери за домашни (български) *представки*, послужили като терминоелементи в български терминологични съществителни имена и прилагателни имена в състава на терминологичните словосъчетания, са: **над-** (*надкостница, надхрущялница; надочничен – надочничен ръб, надбодилен – надбодилна яма, надставен – надставна пъпка*); **под-** (*подлигавица, подбедрица, подмишница; подезичен – подезична гънка, подставен – подставна пъпка, подключичен – подключична артерия; пред-* (*предмишница, предкитка, предкътник, предтрахеален – предтрахеален лист, предгръбначен – предгръбначен лист*); **зад-** (*задстомашен – задстомашна жлеза*); **при-** (*пристенен – пристенна коремница*). Редица домашни *наставки* стават продуктивни при образуването на термини в медицината, напр.: **-ач** служи за оформяне на терминообразователен тип за назоваване на основни мускули в човешкото тяло: *дъвкач, изопвач, отвеждач, привеждач, разгъвач, сгъвач* и др.; **-ица, -ница** - за назоваване на обвивки и покривки на анатомичните органи и техните структури: *коремница* (peritoneum), *лигавица* (tunica mucosa), *междинница* (perineum), *роговица* (cornea), *очница* (orbita), *съдовица* (choroidea), *дъговица* (iris), *мрежовица* (retina), *мъдница* (scrotum)².

Интернационалните терминоелементи от префиксен и суфиксен тип са навлезли в българския медицински текст по линията на заемането, напр. *латински префикси*: **аклиматизация, адсорбция, дислокация, инцизия, прогноза** и др. и *гръцки префикси*: **анафилаксия, антитяло, апоневроза, ектодерма, ендодерма**; латински суфикси: **ботулизъм, страбизъм** (значение – ‘болестно състояние’), **фрактура, фисура** (значение – ‘резултат от действие’) и др. и гръцки суфикси: **гастрит, колит** (значение – ‘възпалителен процес’), **екзема, едема** (значение – ‘обриви, отоци, абсцеси’), **хематом, карцином** (значение – ‘новообразувания’) и т.н.

Посредством *композиция*, образуване на думи чрез съединяване на две и повече изходни основи на пълнозначни думи в една сложна производна дума, се образуват главно терминологични прилагателни имена. Случаите се свеждат до два структурно-семантични вида сложни прилагателни имена:

I вид – със съчинителна равноправна връзка между двете основи: между две домашни основи: *мехурно-маточен, носно-гълтачен, слезково-бъбречен, чернодробно-бъбречен*;

между чужда и домашна основа: *ректално-маточен, стомашино-ободен*;
между две чужди основи: *илео-цекален, стомашино-диафрагмен,*
*тибио-фибуларен*³

II вид – с подчинителна връзка между двете основи:

II. /А/ *белодробен, горночелюстен, гръбначномозъчен, костномозъчен,*
чернодробен;

II. /Б/ *брадавицовиден, дъговиден, гаванковиден, граховиден, клиновиден,*
криловиден,; кръстообразен;

Лексико-синтактичният терминообразователен начин се определя като най-продуктивният начин за образуване на термини-словосъчетания. За да се обхване огромното разнообразие от терминологични словосъчетания в медицината е необходимо да се подходи към тях от формално-структурна гледна точка и на тази база да се пристъпи към изследване на семантичната структура. При прилагане на този подход към анатомичните терминологични съчетания се установи, че те показват голямо разнообразие по отношение на броя на компонентите – той варира от 2 до 6 пълнозначни лексеми. Като допълнителен структурообразуващ фактор се разглежда наличието на предлог/предлози, съюз/съюзи в терминологичните словосъчетания (вж. Кънчева 2009: 72–73).

Заемането е един от основните начини за задоволяване на потребностите от термини във всяка национална терминология. В терминологичните подсистеми на българския език през различните периоди на българско културно развитие от Възраждането до днешни дни термини се заемат от едни или други живи, главно европейски езици (руски, френски, немски, италиански, английски и др.) и това се извършва в процеса на изграждането на съответните науки на домашна почва. Относно влиянието на класическите езици – гръцки и латински език – се изтъква, че те са източници на елементи, думи и словообразователни модели, които са залегнали в основата на голям брой термини, приети у нас от различни езици.

Тъй като медицинската терминология е не само повлияна, но се изгражда основно на базата на международно признатата и номенклатурно стандартизирана гръко-латинска терминология, се заемат гръко-латинските терминологични образци, които, погледнато исторически, както през Възраждането, така и в следващи периоди, проникват в българската книжнина от други езици – руски, френски, немски, английски и др., но самите чужди термини, които се заемат, намират словообразователно или семантично съответствие пак с гръцки или латински език (вж. Николова 1995: 14; 2003).

В българската медицинска терминология се очертават двата основни случая – заемане чрез превеждане и заемане на готови термини (директно заемане).

Заемането чрез превеждането е постоянна тенденция в съвременното българско медицинско терминообразуване, поддържана от необходимостта от стриктно придържане към стандартите на международната медицинска

терминология. То се представя в две разновидности. Едната е *буквален превод*, наречен още *калкиране* – *копиране* на термини от чужд език с домашни средства, като формалната структура на чуждата терминологична единица се запълва с домашен материал. При това изпълнение се очертават точни калки и неточни калки. Примери за точни калки са термините *предмишница* (antebrachium: *ante*, представка, означаваща *пред-* + brachium, лат., означава ‘рамо’, ‘ръка’); *полуканал* (semicanalis: *semi* – в съставни думи означава ‘половин’, ‘полу-’ + canalis ‘канал’); *горно предно хълбочно бодило* – лат. spina iliaca anterior superior; *долно предно хълбочно бодило* – лат. spina iliaca anterior inferior и пр. Примери за неточни калки са термините *надкостница* (лат. periosteum), *надхрущялница* (лат. perihondrium), *гръбначен стълб* (лат. *columna vertebralis* от лат. vertebra ‘прешлен’ – ‘прешленен стълб’ или ‘прешленна колона’).

Другата разновидност е *свободен превод* на латинските образци. Примери:

влагалище (лат. vagina): 1. ‘Гениталният канал при жената, простиращ се от външните полови органи до шийката на матката’; 2. ‘Тубуларно обвиващо анатомично образуване’ (Арнаудова 2003: 549). Този термин е зает от руски език и представлява свободен превод на латинския, който означава ‘ножница’. В другите европейски езици се използва латинският термин без промяна, с изключение на немския език, където обликът е *Scheide* ‘ножница’, получен чрез буквално превеждане.

сънна артерия – лат. a. carotis – е свободен превод, възприет под влияние на руски език (срв. сонная артерия). Смята се, че мотивацията за терминологична номинация е обстоятелството, че при притискане на тази артерия двустранно се получава загуба на съзнанието. В буквален превод българският термин би бил ‘артерия на главата’ (както е в немски език, срв. *Kopfschlagader* – б.а. – П.К), тъй като терминологичното название се отнася до *обща сънна артерия*, *външна сънна артерия* и *вътрешна сънна артерия*, които провеждат кръв за главата (Ванков, Давидов 1993: 254). В другите европейски езици терминът се заема от латинската номенклатура директно без промяна, срв. *arteria carotis*.

Практиката на заемането на готови термини (директното заемане) е продиктувана от обстоятелството, че редица термини от латинската номенклатура не се подлагат на превод. Обикновено това са термини, за които не е намерен, а за някои не е и търсен подходящ преводен еквивалент. Те се усвояват в българския медицински текст с чуждата езикова форма, изписвайки се с кирилица и подчинявайки се на българските словообразователни и граматически правила. Една част от *директните заемки*⁴ се усвояват в българския научен текст непроменени, така както са установени в латинската терминология. Единственото тяхно различие е, че се изписват с кирилица. напр. *брегма* (лат. bregma), *вертекс* (лат. vertex), *назион* (лат. nasion), *гнатион* (лат. gnation), *ионион* (лат. inion), *лямбда* (лат. lambda), *базион* (лат. basion), *опистион* (лат. opisthion) и др. Друга част от

директните заемки се усвояват в българския научен текст, като се променят – приспособяват се към фонетичните норми и словообразователните модели на българския език. Извършва се процес на асимилация или побългаряване (вж. Бояджиев, Куцаров, Пенчев 1999: 172) на директни заемки. В резултат на този процес в българските текстове се използват голям брой побългарени директни заемки. Примери: *епифиза* (гр. epiphysis), *диафиза* (гр. diaphysis), *метафиза* (гр. metaphysis), *перикраний* (гр. perikranium), *синдесмоза* (гр. syndesmosis) и др. Една част от директните заемки са абсолютни термини – за тях няма съответен български дублет. Такива са напр. *бурса* (лат. bursa ‘торбичка’), *кондил* (гр. condylus ‘юмрук’), *конха* (гр. concha ‘мида’), *лакуна* (лат. lacuna ‘дол, вдлъбнатина’), *крипта* и др.

В други многобройни случаи директните заемки са дублирани чрез стандартизирани български термини и се употребяват наред с тях. Примери: *дванадесетопръстник – дуоденум* (лат. duodenum), *право черво – ректум* (лат. rectum), *задстомашна жлеза – панкреас* (гр. pancreas), *гръклян – ларинкс* (гр. larynx), *дихателна тръба – трахея* (гр. trachea), *пикочопровод – уретер* (гр. ureter), *семенник – тестис* (лат. testis) и др.

Съвременната българска медицинска терминология се оформя и развива интензивно във връзка с учредяването на медицинското образование в България през 1917 г., когато е открит Медицинският факултет в София. Във връзка с тази стъпка в образователната система започва активно превеждане на медицински книги на български език и написване на оригинални български медицински учебници. Това е и началото на кодификацията в българската медицинска терминология. Тя се изразява в целенасочени унификационни и системни терминотворчески процеси, поставени още от края на 20-те и началото на 30-те години на миналия век на здрава научна основа, като специални грижи за българските медицински термини са проявявали както водещи медицински специалисти и учени като проф. И. Шапшал, проф. М. Балан, проф. Ас. Златаров, проф. Н. Шипковенски, д-р Г. Захариев, д-р М. Добрев, д-р К. Чолаков и др., така и най-изтъкнатите български езиковеди като проф. Ал. Теодоров-Балан, проф. Ст. Младенов, проф. Б. Цонев и др. В центъра на общественото внимание тогава (края на 20-те и 30-те години на миналия век) са поставени въпросите за създаването и установяването на български анатомични названия, които да оформят съвременния облик на медицинския ни език и за отстраняването от медицинския език на ненужни чуждици и заменянето им с термини, създадени с български езиков материал като напр. *сърбеж* (вм. прурит), *мехур*, *пикочен мехур* (вм. весика), *раков*, *предраков* (вм. карцинозен, предкарцинозен) и др.

През втората половина на ХХ в. чрез издаването на голям брой авторски учебници и учебни помагала по медицина редица установени чрез кодификацията през предишните периоди български названия добиват характер на стандартизирани български медицински термини по силата на

това, че те са предпочетени от голям брой автори и се включват във всички източници.

Важна стъпка за стандартизацията на българските медицински термини е включването им в медицинските речници и енциклопедии. Така напр. в *Nova Terminologia Medica Poliglotta et Eponymica* на седем езика (2003) от Петя Георги Арнаудова (Арнаудова 2003) в част II „Българо-латински речник“ са включени около 13 000 български медицински термина; *Английско-български медицински речник* (1998) и *Българско-английски медицински речник* (2002) от д-р Асен Георгиев и съавтори (Георгиев 2002) обхваща главно българските клинични термини и др. В най-ново време превеждането от руски език и издаването на български език на Атлас по анатомия на човека в четири тома (Синелников 2010) утвърждава вече стандартизираните български анатомични термини. Важно значение за стабилизиране и развитие на българската медицинска терминология имат трудовете от поредицата *Ръководство по хирургия с атлас* в двадесет и три тома (том I, 2012).

В съвременния етап българската медицинска терминология е лексикална подсистема на книжовния български език със стройна вътрешносистемна структура. Съвременните български медицински термини в голямата си част изпълняват изискванията към научния термин да притежава определени характеристики/качества като: еднозначност, точност, краткост, системност, граматическа правилност, стилистична неутралност (вж. Манолова 1984: 9–11; Sager 1990: 89–90; Кънчева 2009: 17–18). Бъдещата стандартизация би трябвало да включва преднамерени въздействия върху българските медицински термини, отнасящи се до 1) съдържателна обработка на терминологичните дефиниции и 2) намиране на най-точните формални изрази за номинационните признаци в медицинските понятия.

Въпросът за синонимията в медицинската терминология получава противоречива оценка. От една страна, съществуването на два и повече синонимни термина за едно понятие представлява отежняващо обстоятелство – може да доведе до объркване и недоразумения в научната комуникация и най-много – в учебния процес. Така например се възприема синонимията на термините *главен мозък*, *голям мозък* и *краен мозък* (*cerebrum*, *telencephalon*). От друга страна, синонимните наименования се създават на базата на различни номинационни признаци, основаващи се на различни белези на научните понятия, което може да се окаже подпомагащо обстоятелство в познавателния процес и в частност в учебния процес. Пример за това е клиничният термин *анамнеза* и неговите синоними, чрез които всъщност се представя терминологичното му значение: *снемане на анамнеза*, *събиране на анамнеза*, *история на случая*, *медицинска история*, *медицинска биография на болния*.

В периода на глобализация английският език се установи като международен език в сферата на науката и стана източник на заемане на термини за най-нови медицински понятия. В днешно време проникването на анг-

лийски термини в голяма степен е произволно, хаотично, нерегулирано. Така напр. английски термини от типа на *voltage-gated channels*, *mechanically gated channels*, *ligand-gated channels*, *patch-clamp recording* и др. под. със или без превод или придружаващи обяснения се вклиняват свободно в български медицински текстове (примерите са взети от учебната литература), без съобразяване с изискванията при заемането на термини.

Въвеждането на английските термини е една съвременна тенденция, която българският медицински език трябва да възприеме, като се опира на правилата и закономерностите на българския книжовен език. Времето на глобализация поставя изисквания пред националната терминология да съхрани националната идентичност на специализирания език. Това може да се осъществи чрез облягане на установените традиции в съответната частнонаучна терминология и развиване на стандартизацията. Българската медицинска терминология разполага с пълен арсенал от средства и начини за образуване на български медицински термини, които дублират гръко-латинската терминология и с похвати за заемане на латински и гръцки термини. Това е добра основа за овладяване на произволното, хаотично и нерегулирано навлизане на английски термини в българската медицинска литература и за внасяне на нормативност и принципност при заемане на термини за най-нови медицински понятия.

БЕЛЕЖКИ

¹ Това обстоятелство в известна степен се разминава със съвременните тенденции в редица езици към употреба на медицинските термини предимно на съответния език (особено в англо-американската литература, но също така и във френските и немските източници (Арнаудова 2003: XIV).

² Последните четири се схващат днес като остарели термини – излезли от активна употреба.

³ В медицинската литература няма единство по отношение на полуслято или слято писане на прилагателните имена със съчинителна равноправна връзка между двете основи. От съображения за по-лесно разчитане, разбиране и диференциране на тяхното значение от значението на прилагателните имена с подчинителна връзка между двете основи, предлагам последователно полуслято писане.

⁴ Терминът „директна заемка“ се въвежда в настоящото изложение по препоръка на проф. д-р Боян Алексиев, за която авторката му изказва благодарност.

ЛИТЕРАТУРА

Арнаудова 2003: *Арнаудова, П. Г. Nova terminologia medica polyglotta et eronumica* (Нова медицинска полиглотна и епонимна терминология на седем езика). София, Медицина и физкултура.

Бояджиев, Куцаров, Пенчев 1999: *Бояджиев, Т., Ив. Куцаров, Й. Пенчев. Съвременен български език*. София, Издателска къща „Петър Берон“.

Ванков, Давидов 1993: *Ванков, В., М. Давидов. Анатомична номенклатура*. София, Медицина и физкултура.

Георгиев 2002: *Георгиев, А., Л. Янкова, В. Георгиева, Н. Георгиева*. Българско-английски медицински речник. Второ преработено и допълнено издание. София, Издателство „НАЛЯ-2“ ООД.

Кънчева 2009: *Кънчева, П.* Българската анатомична терминология днес. София, Медицинско издание АРСО.

Манолова 1980: *Манолова, Л.* Образоване на научно-техническа терминология (с оглед на силикатната терминология). – В: Известия на Института за български език, кн. 24, с. 203–233.

Манолова 1984: *Манолова, Л.* Терминологична лексика от собствени имена. – В: Въпроси на съвременната българска лексикология и лексикография. София.

Николова 1995: *Николова, Н.* Българската анатомична терминология през Възраждането (1824–1878). Автореферат на дисертация за присъждане на научната степен „кандидат на филологическите науки“. Шумен, Издателство „Антос“.

Николова 2003: *Николова, Н.* Българската анатомична терминология през Възраждането (1824–1878). Шумен, Издателство „Антос“.

Попова 2012: *Попова, М.* Теория на терминологията. Велико Търново, ИК „Знак’94“.

Ръководство по хирургия с атлас. Том I, 2012. Хирургична анатомия. Под редакцията на чл.-кор. *Дамян Дамянов*, проф. *Николай Видинов*. София. Академично издателство „Проф. Марин Дринов“.

Синелников 2010: *Синелников, Р. Д., Я. Р. Синелников, А. Я. Синелников*. Атлас по анатомия на човека. В четири тома. Седмо, преработено издание. Под редакцията на чл. кор. проф. д-р *Владимир Овчаров*, том I, Osteologia, Artrologia, Myologia, София.

Христова 1999: *Христова, А.* Лингвистична характеристика на някои основни термини от металознанието. – В: Въпроси на българската терминология. София, Академично издателство „Проф. Марин Дринов“, с. 210–238.

SAGER, J. 1990. A Practical Course in Terminology Processing, John Benjamins.

✉ Доц. д-р *Павлина Кънчева*

Център по езиково обучение физическо възпитание и спорт
Медицински университет – София
ул. „Здраве“ № 2, 1431 София
kantscheva@yahoo.com

✉ *Assoc. Prof. Pavlina Kancheva, PhD*

Center of Language Training and Students’ Sports
Medical University – Sofia
2 Zdrave Str., 1431 Sofia, Bulgaria
kantscheva@yahoo.com